

Arrest

nr. 138 733 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. NOBELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 27 februari 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 25 oktober 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.02.2013 werd ingediend door :

*[A-R.H.K.] [...]
nationaliteit: Irak
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds december 2010 in België verblijft, het centrum van zijn belangen in België zou liggen, geïntegreerd is en ter staving een inburgeringscontract voorlegt en ook attesten van de cursussen maatschappelijke oriëntatie en informatica, Nederlands leert en spreekt en dit staft aan de hand van diverse attesten van de Nederlandse taallessen, zich enorm zou inzetten zonder zelf onze same[n]leving tot last te willen zijn, in zijn eigen levensonderhoud zou willen voorzien en actief zou willen op zoek gaan op de arbeidsmarkt, een brief van het OCMW voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, op intensieve wijze zich de zeden en gewoonten alsook de samenlevingsnormen op economisch, sociaal en cultureel vlak zou eigen gemaakt hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat betrokkene over een arbeidskaart C beschikt en een bewijs van inschrijving als werkzoekende voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid voor regularisatie aangezien een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het feit dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 23.12.2010 een eerste asielaanvraag in, die op 24.06.2013 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Zijn tweede asielaanvraag van 22.07.2013 werd afgesloten op 25.07.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.07.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 2 jaar en 6 maanden voor de eerste en 3 dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene stelt verder dat het onwenselijk zou zijn voor hem om terug te keren naar het land van herkomst. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dien te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"doordat de Staatssecretaris het verzoek van Verzoeker van 27 februari 2013 bij toepassing van artikel 9bis onontvankelijk heeft verklaard, omdat de door Verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet;

terwijl de Staatssecretaris in de motivering van haar onontvankelijkheidsbesluit verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2013 (bedoeld wordt: 18 juni 2013), waarin letterlijk staat:

"Bovendien heeft de verwerende partij met het oog op een mogelijke schending van [artikel 3 van het EVRM] bij een gedwongen terugkeer het wijselijk geacht te oordelen dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat verzoeker gedwongen zou worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en waar volgens zijn verklaring zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou verkeren. "

zodat de Staatssecretaris niet terecht kan besluiten (en dus onmogelijk afdoende kan motiveren) dat er geen uitzonderlijke omstandigheid aanwezig is in hoofde van Verzoeker om een machtiging tot verblijf vanuit België aan te vragen, nu het duidelijk is dat Verzoeker ernstig gevaar loopt indien hij zou terugkeren naar Irak, en het eisen van Verzoeker dat hij terugkeert naar Irak om daar een verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen, strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat de Raad in het arrest nr. 105 239 van 18 juni 2013 heeft verwezen naar het standpunt van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) dat het *“in de huidige omstandigheden”* niet aangewezen is om hem gedwongen naar zijn land van herkomst terug te leiden. Er moet evenwel worden benadrukt dat het aan verzoeker toekwam om in zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd uitdrukkelijk aan te geven om welke redenen hij meende dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en hij in zijn aanvraag niet heeft verwezen naar de bevindingen van de adjunct-commissaris of van de Raad. Verweerder diende hieromtrent dan ook geen standpunt in te nemen. Het komt verweerder namelijk niet toe om de aanvraag om machtiging tot verblijf van een vreemdeling zelf met stukken te onderbouwen of gegevens te bespreken die de betrokken vreemdeling zelf niet dienstig achtte om aan te voeren. Verzoeker verwees ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf louter naar zijn langdurig verblijf in het Rijk, zijn integratie en het in België opgebouwde sociaal- en economisch welzijn en betoogde dat het, gelet op het doel dat de wetgever voor ogen had, onwenselijk was om hem verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst. Verweerder heeft evenwel uiteengezet dat de gegevens die wijzen op een zekere integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België worden ingediend. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk en daarenboven in overeenstemming met de

vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder heeft voorts op correcte gronden vastgesteld dat verzoeker naliel zijn bewering dat het om andere redenen onwenselijk zou zijn dat hij zou terugkeren naar Irak met overtuigingsstukken te staven.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. De bestreden beslissing verplicht verzoeker daarnaast geenszins om terug te keren naar Irak, doch houdt slechts de vaststelling in dat hij bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd naliel om aanvaardbare buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder door het nemen van deze beslissing de bepalingen van artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker tevens niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder enig door hem aangebracht gegeven niet bij de besluitvorming omtrent zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft betrokken, zodat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK